

чихъ третия капанъ, и той ми стисна лѣвия кракъ до глезена.

Разпнатъ, прикованъ, азъ лежахъ на земята. Какво ще стана? — Не се бояхъ отъ студъ, защото сега не бѣше зима, но лошото бѣше тамъ, че тукъ рѣдко стѣпаше човѣшки кракъ. У дома не знаеха, кѣдѣ съмъ, за да ме потърсятъ. Значи, ще остана тукъ плячка на вълцитѣ.

Докато азъ лежахъ така, кърваво-червеното слънце се спусна задъ трѣвистото блато, и полската чучулига запѣ вечерната пѣсень. На страна отъ менъ стоеше моя конь, стоеше той съ разпусната юзда тамъ, дѣто го оставихъ и търпеливо ме чакаше. Той не разбираше, защо се бавѣхъ. Когато азъ му извикахъ, той спре да пасе и ме погледна. Ако да знаеше сега той да избѣга съ праздно седло у дома, биха се сѣтили и щѣха да ми дойдатъ на помощъ!

Настѣпваше нощъ. Зави влѣкъ. Коньтъ ми наостри уши и се приближи къмъ мене. Обади се втори, трети влѣкъ, и азъ вече слушахъ, какъ се приближаваха къмъ мене. Азъ лежахъ съ очи надолу, безпомощенъ, и само се чудѣхъ, защо лакомитѣ звѣрове не се хвърлятъ още на мене и не ме разкъсатъ. И дълго слушахъ тѣхния вой, докато забѣлѣжихъ, че тъмни сѣнки ме наобикаляха. Коньтъ ги забѣлѣжи, изплашено изпрѣхтѣ, и тѣ се отдрѣпнаха. Слѣдъ това пакъ се приближиха, наклѣкаха наоколо ми и се втреничиха въ мене. Послѣ станаха по-безстрашни, приближиха се и хванаха трупа на убития си другарь. Азъ извикахъ, и тѣ съ рѣмжение се отдрѣпнаха, а коньтъ избѣга.

Вълцитѣ се приближиха изново и слѣдъ двѣ-три нападения и отстъпвания дръпнаха трупа на убития влѣкъ и го разкъсаха.

Послѣ тѣ наближиха изново, пакъ ме заобиколиха, а най-безстрашниятъ отъ тѣхъ помириса моята пушка и я изпоцапа. Наистина, той отскочи, когато го ритнахъ съ свободния си кракъ и му викнахъ, ала